

Γιατί εικονίζεται ο Άγιος Σπυρίδων με το φλεγόμενο κεραμίδι στο χέρι; Το Θαύμα αποδείξεως της Τριαδικότητας του Θεού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη](#)

Αξίζει πραγματικά να το διαβάσετε είναι συγκλονιστικό

Λίγα γράμματα έμαθε ο άγιος, όπως είδαμε. Τούτο, όμως, δεν τον εμπόδισε από του να προσέλθει και να λάβει μέρος στην Α' Οικουμενική Σύνοδο που συνεκάλεσε ο Μέγας Κωνσταντίνος τα 325 μ.Χ., για να αποστομώσει και καθαιρέσει τον Άρειο. Ο τρομερός αυτός αιρετικός, όπως ξέρουμε, δίδασκε ότι ο Χριστός δεν είναι Θεός, αλλά δημιούργημα και πλάσμα του Θεού. Κι η αιρετική του αυτή διδασκαλία είχε προκαλέσει αληθινό σάλο κι είχε συνταράξει ολόκληρη τη Χριστιανική Εκκλησία.

Στη σύνοδο αυτή από τη μια μεριά είχε παραταχθεί ο Άρειος με τους ικανούς ρήτορες και οπαδούς του επισκόπους. Κι ήταν αυτοί ο Νικομήδειας Ευσέβιος, ο Νικαιας Θεαγένης και ο Χαλκηδόνης Μακάριος. Μαζί μ' αυτούς, με την άδεια του Βασιλιά, προσήλθαν και παρεκάθησαν στη σύνοδο και αρκετοί φιλόσοφοι ομοϊδεάτες του Αρείου και υπερασπιστές του. Ανάμεσα σ' αυτούς ξεχώριζε κι ένας Έλληνας φιλόσοφος, ο Ευλόγιος, που στη διαλεκτική τέχνη, την ευστροφία του λόγου και τα σοφίσματα εθεωρείτο ανίκητος.

Στην παράταξη των ορθοδόξων είχαν συγκεντρωθεί 317 σεβάσμιοι αρχιερείς και κληρικοί. Μεταξύ αυτών διακρίνονταν, οι άγιοι Νικόλαος και Αλέξανδρος, ιερέας ακόμη, ο επίσκοπος Αντιοχείας Ευστάθιος, ο Παφνούτιος από τη Θηβαΐδα, ο Μέγας Αθανάσιος, διάκονος τότε της Αλεξανδρινής Εκκλησίας, ο επίσκοπος Τριμυθούντος Σπυρίδων και άλλοι πολλοί. Ο τελευταίος φυσικά δεν διακρινόταν για τη μόρφωση του. Διακρινόταν, όμως, για την απλότητα και την ταπείνωση του. Ήταν ένα δοχείο ακένωτο από ουράνιους θησαυρούς. Ήταν ένα κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος. Από τη στιγμή που μπήκε στην αίθουσα της συνόδου η καρδιά του κτυπούσε δυνατά και με βαθιά πίστη προσευχόταν νοερά να φωτίσει, ο Θεός, ώστε στο τέλος να λάμψει η αλήθεια.

«Πάτερ, δόξασόν σου τον Υιόν», έλεγε κι επαναλάμβανε με δάκρυα στα μάτια. Η αγάπη του στον λατρευτό μας Σωτήρα Χριστό του φλόγιζε όλο το κορμί και τον γέμιζε με ακαταμάχητη δύναμη.

Στη συζήτηση, που είχε ανάψει ο τρομερός Άρειος με τη φιλοσοφική του μόρφωση, την πανουργία και την ευγλωττία του, αλλά και τους οπαδούς του ρήτορες, που τον ενίσχυαν αφάνταστα, πετούσε κυριολεκτικά κεραυνούς ενάντια στην αλήθεια και την Εκκλησία του Χριστού. Οι ώρες περνούσαν, χωρίς ένα θετικό αποτέλεσμα. Κάποια στιγμή μάλιστα ένας από τους πιο δεινούς ρήτορες του Αρείου, ο Έλληνας σοφός Ευλόγιος είχε προβάλει τέτοια επιχειρήματα και με τόση μαεστρία που είχε νομισθεί ότι το δίκαιο βρισκόταν με το μέρος τους. Οι υπερασπιστές της

χριστιανικής αλήθειας, κι αυτός ο Μ. Αθανάσιος, σώπασαν. Νεκρική σιγή είχε απλωθεί για μερικά δευτερόλεπτα στη μεγάλη αίθουσα της συνόδου. Εκείνη την ώρα σηκώθηκε από τη θέση του ο άγιος μας και ζήτησε να μιλήσει. Αργά προχωρεί προς το βήμα. Οι οπαδοί του αιρεσιάρχη χαμογέλασαν, σαν τον είδαν. Οι άλλοι πατέρες στενοχωρέθηκαν. Γνώριζαν πώς ο άγιος ήταν αγνός κι ενάρετος. Ήταν όμως, κι ο άνθρωπος ο απλοϊκός, με τα λίγα γράμματα και χωρίς αυτό που λέμε κατά κόσμο σοφία και γνώση. Πώς θα μπορούσε λοιπόν ο ταπεινός βοσκός να τα βγάλει πέρα μ' ένα ρήτορα σοφό και διεστραμμένο; Γι' αυτό στενοχωρέθηκαν και μερικοί αγωνιζόντουσαν να τον εμποδίσουν να ομιλήσει. Φοβόντουσαν μήπως ο τραχύς κι αδιάντροπος ρήτορας ζητήσει να τον εκθέσει και να τον γελοιοποιήσει. Ο Σπυρίδωνας, όμως, επέμενε. Κι ο Βασιλιάς έδωσε τον λόγο.

Σιγή και πάλι νεκρική απλώθηκε στην αίθουσα. Οι φίλοι του Αρείου με δυσκολία συγκρατούν την περιφρόνηση τους, ενώ οι πατέρες με αισθήματα σεβασμού μα και απορίας κοιτούνε τον γέροντα. Κάποια στιγμή ο μέγας Σπυρίδων διακόπτοντας τη σιωπή στρέφεται προς τον φιλόσοφο και με φωνή σταθερή αρχίζει να του λέγει τούτα τα λόγια:

-Άκουε, σοφέ. Ένας είναι ο Θεός. Αυτός με τον Λόγο Του και το Πνεύμα Του δημιούργησε όλο τον κόσμο. Και αυτά που βλέπουμε, μα κι εκείνα που δεν βλέπουμε. Αυτός έπλασε και το θαυμαστό κι υπέροχο δημιούργημα, τον άνθρωπο. Αυτός ο Λόγος του Θεού είναι Υιός του Θεού αληθής και ομοούσιος με τον Πατέρα. Για την ιδική μας σωτηρία, πιστεύουμε ότι ο Υιός του Θεού έγινε και άνθρωπος και γεννήθηκε από μία κόρη, την Παρθένο Μαρία. Μεγάλωσε σαν άνθρωπος εκεί στη Ναζαρέτ, δίδαξε επι τρία χρόνια κι ύστερα σταυρώθηκε και τάφηκε σαν άνθρωπος. Έπειτα αναστήθηκε σαν Θεός μετά τρεις μέρες και συνανέστησε κι εμάς και μας χαρίζει άφθαρτη και αιώνια ζωή. Ο Λόγος του Θεού, αφού παρέμεινε στη γη μετά την Ανάσταση Του επι σαράντα ημέρες, αναλήφθηκε ύστερα στον Ουρανό από όπου κι έστειλε στη γη μετά δέκα μέρες το Πανάγιο Πνεύμα το οποίο από τότε παραμένει στην Εκκλησία. Ο Λόγος του Θεού πιστεύουμε ακόμη, πώς θα ξανάρθει κάποια μέρα για να κρίνει τον κόσμο όλο. Ημείς δε, θα αναστηθούμε και θα παρουσιαστούμε μπροστά Του, για να απολογηθούμε σ' Αυτόν για όλα τα έργα, τα λόγια και τα ενθυμήματα μας.

-Ο Λόγος του Θεού, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είναι ομοούσιος με τον Πατέρα, Σύνθρονος, Ομότιμος και Ομόδοξος. Ένας είναι ο Θεός• Τρία Πρόσωπα όμως, τρεις Υποστάσεις, Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Τα τρία αυτά Πρόσωπα, ο ένας Θεός, η μία Ουσία είναι για τον νου του ανθρώπου κάτι το άρρητο και ακατάληπτο. Όπως είναι αδύνατο να βάλει κανείς όλα τα νερά της θάλασσας σ'

ένα ποτήρι, έτσι είναι αδύνατο και το πεπερασμένο μυαλό του ανθρώπου να χωρέσει και να κατανοήσει το άπειρο της Θεότητας. Για να δώσω όμως μια εξήγηση των λόγων μου, ας με συγχωρήσει ο Πανάγαθος που θα χρησιμοποιήσω αυτό το χειροπιαστό παράδειγμα.

Τότε ο άγιος έβαλε το αριστερό χέρι στην τσέπη του κι έβγαλε ένα κεραμίδι και δείχνοντάς το, έκαμε με το δεξί του το σημείο του σταυρού κι είπε:

— «Εις το όνομα του Πατρός».

Κι έσφιξε το κεραμίδι. Οι πατέρες που παρακολουθούν τη σκηνή, συγκλονίζονται κυριολεκτικά. Γιατί με τις λέξεις του αγίου, η φωτιά με την οποία ψήθηκε το κεραμίδι ανέβηκε πάνω.

– «Και του Υιού»,

Πρόσθεσε. Τότε το νερό με το οποίο ζυμώθηκε το ξερό κεραμίδι, έτρεξε κάτω.

— «Και του Αγίου Πνεύματος».

Συμπλήρωσε ο πρακτικός και θεοφώτιστος διδάσκαλος. Το χώμα έμεινε στο χέρι του.

– Αδελφοί και πατέρες μου, συνέχισε ο θαυματουργός• όπως το κεραμίδι αποτελεί ένα πράγμα μιας ουσίας και μιας φύσεως, αλλά είναι τρισύνθετο – φωτιά, νερό, χώμα — έτσι κι ο Άγιος Θεός. Αν και δεν πρέπει να παρομοιάσουμε την Άκτιστο και Υπερούσια αυτή Φύση με κτιστό και φθαρτό δημιούργημα, εν τούτοις για να κάνουμε τα ακατάληπτα καταληπτά, – ας μας συγχωρήσει το άπειρο έλεος Του – λέμε και τονίζουμε:

– Ο Θεός είναι ένας κατά την ουσία και τη φύση. Αλλά κατά τα πρόσωπα ή τις υποστάσεις είναι Τριαδικός: Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα.

Τα λόγια του αγίου κατέπληξαν τους παριστάμενους. Η αίθουσα αντήχησε από τις δοξολογίες προς τον Θεό και τις επευφημίες των Πατέρων. «Τις Θεός μέγας ως ο Θεός ημών. Σύ ει ο Θεός ο ποιών θαυμάσια μόνος». (Ψαλμ. ος', 14-15). Ψάλλουν και δοξολογούν τον Κύριο. Ο Άρειος κι οι οπαδοί του καταντροπιάστηκαν πραγματικά. Ο φιλόσοφος ταπεινωμένος αναγνωρίζει κι ομολογεί φανερά την ήττα του:

-Τα λόγια σου με έπεισαν, άγιε γέροντα, και το θαύμα με εβεβαίωσε, ότι έχεις δίκαιο. Πιστεύω τώρα. Πιστεύω με όλη τη δύναμη της ψυχής μου, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Υιός του Θεού, Θεός αληθινός κι Αυτός, ομοούσιος με τον Πατέρα.

Δάκρυα χαράς έτρεξαν από τα μάτια όλων και πρώτα-πρωτα από τα μάτια του φιλοσόφου, που έσπευσε να δεχθεί το βάπτισμα και να γίνει χριστιανός.

Η αλήθεια για μια ακόμη φορά θριάμβευσε. Και επεβλήθη «ουκ εν πειθοίς ανθρωπίνης σοφίας λόγοις, αλλ' εν αποδείξει Πνεύματος και δυνάμεως» (Α' Κορ. 6', 4). Δηλαδή όχι με συναρπαστικά λόγια ανθρωπίνης σοφίας, αλλά με απόδειξη θείας δυνάμεως, που με το θαύμα που έγινε επιβεβαίωσε τη διδασκαλία. Να ποιος ήταν ο άγιος μας. Φλογερός, ζηλωτής στην πίστη, θεοφώτιστος.

Πηγή: http://www.pentapostagma.gr/2011/12/blog-post_4564.html#ixzz2WJg3zPyM